

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Σάββατον 24 Ἀπριλίου 1949 (Π.Ο.Η.)
Ἔτος β'. Ἀριθ. 66 - Τιμὴ Φύλλου Δραχ. 500

Γραφεῖα: Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθήναι
Τηλέφ. 33.839

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ὁ Ἐπίσκοπος Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρος

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 7.000—Ἐτησία δραχ. 12.000

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.50—Ἐτησία δολ. 5

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΟΔΟΣ

ΑΙ ΑΡΧΑΙ ΜΑΣ

Γεγονὸς τυγχάνει ὅτι ἔχομεν κατασυκοφαν-
θηθῇ εἴτε ἐξ ἀγνοίας, εἴτε ἐκ προθέσεως. Μὲ
τὴν λέξιν «παλαιοημερολογίτης» ἐπιζητοῦν συ-
νήθως νὰ ἐκφράσουν ὅ,τι τὸ πτωχόν, τὸ ἄση-
μον, τὸ ἀνάξιον λόγου, τὸ πείσμον, προκειμέ-
νου νὰ πείσουν τοὺς πάντας περὶ τοῦ ἀδίκου
τῶν ἀπόψεών μας. Γεννᾶται ὡς ἐκ τούτου ἡ
ὕποχρέωσίς μας, νὰ διαφωτίσωμεν τὴν Ἑλληνι-
κὴν κοινωνίαν περὶ τῶν ἀρχῶν μας. Τοῦτο δὲ
πράττοντες ἐλπίζομεν εἰς μὲν τοὺς ὁπαδοὺς
μας νὰ ἐμπεδώσωμεν τὰς πεποιθήσεις, εἰς ὅ-
λους δὲ νὰ δώσωμεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ σχημα-
τίσουν μίαν εἰκόνα τῆς πραγματικότητος, ἀπλη-
λαγμένην προκαταλήψεων καὶ παρανοήσεων.

Ἐξ ἀρχῆς ἐπιθυμοῦμεν νὰ γνωστοποιήσω-
μεν ὅτι τὸ ἑορτολογικὸν ζήτημα εἶναι τὸ ἐπί-
κεντρον τῆς ἰδεολογίας μας, ὅχι ὅμως καὶ τὸ
ἀποκλειστικὸν περιεχόμενον αὐτῆς. Τὸ ἑορτολο-
γικὸν ζήτημα ἀφορᾷ ἡμᾶς, ἐφ' ὅσον ἔχει σχέ-
σιν μὲ ζητήματα ἐκκλησιαστικῆς τάξεως καὶ
πειθαρχίας. Ὅταν παύσῃ τὸ ἑορτολογικὸν
ζήτημα ν' ἀπειλῇ τὴν ἀξιοπρέπεια τῆς ὀρθοδο-
ξίας, καὶ θὰ παύσῃ τότε μόνον ὅταν ἀκουσθῇ
ἡ φωνὴ ὀλοκλήρου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας
ἠνωμένης ἐν Συνόδῳ, θὰ παύσῃ βεβαίως νὰ ἀ-
ποτελῇ καὶ ἀντικείμενον ἐνδιαφέροντός μας.
Ὡς ἐκ τούτου δὲν εἴμεθα χρονολάτραι ἢ....
ἡμεροδείκται! Εἴμεθα ἀπλῶς λάτρεις τοῦ Με-
γαλείου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὸ ὅποιον
σημέραι ἀμαυροῦται ἀπὸ τοὺς συμβιβασμοὺς
καὶ τὸ πνεῦμα τῆς κακῶς νοουμένης ἐξελίξεως
καὶ προόδου. Ἄλλ' ἐδῶ διαβλέπομεν τὴν σκω-
τικὴν εἰρωνίαν τῶν.... προσδευτικῶν, οἱ ὅ-
τιοι εἶναι ἔτοιμοι νὰ μᾶς καταγγείλουν ἐπὶ....
ταραδοσιарχία καὶ λατρεῖα τοῦ παρελθόντος,

λέγοντες καὶ φωνασκοῦντες: Ἐμπρός, πάντοτε
ἐμπρός!

Τί εἶναι ὅμως παράδοσις καὶ τί πρόοδος καὶ
ποία ἡ σχέσις μεταξὺ τῶν 2 τούτων ἱστορικῶν
καὶ φιλοσοφικῶν ἐννοιῶν;

Εἰς τὴν ἱστορίαν ὑπάρχουν ὀρισμέναι ἐπο-
χαὶ μεγάλων καὶ κοσμογονικῶν δημιουργιῶν,
αἱ ὁποῖαι ἐπιδροῦν ἐπὶ τῶν ἀτόμων καὶ καθο-
ρίζουν τρόπον σκέψεως καὶ ζωῆς. Μία τοιαύτη
ἐποχὴ ἱστορικὴ, μεγάλῃς καὶ κοσμογονικῆς δη-
μιουργίας, ὑπῆρξε καὶ ἡ περίοδος τῆς πρωτο-
γενεοῦς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Πάν ὅ,τι ἐπέ-
δειξε ἡ ἐποχὴ αὕτη ἀποτελεῖ τὸ ἀπαύγασμα
τῆς ἁρμονικῆς ἐνώσεως τῆς ἐξ ἀποκαλύψεως,
ἀληθείας καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἐλευθερίας. Αὕτη
ἡ ἐποχὴ ἐπέδρασε ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως
καὶ διαγωγῆς, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως ἀπετέλεσε
τὴν ἱστορικὴν βάσιν τῆς περαιτέρω ἐξελίξεως.
Ἐτέρα ἐποχὴ, ἡ ὁποία ἐπέδρασε καὶ αὕτη ἰ-
σχυρῶς ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου καὶ διεμόρφω-
σε τὰ ὑπέροχα θρησκευτικοκοινωνικά ἰδανικά
εἶναι ἡ κλασικὴ ἐποχὴ τῆς ἠνωμένης καὶ ἀ-
διαίρετου εἰσέτι Ἐκκλησίας. (Γ. καὶ Δ. αἰῶν
μ., Χριστόν). *Ἡ ἐπίδρασις τῶν μεγάλων οὐτῶν
ἐποχῶν ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου καὶ ἡ ἐξ αὐ-
τῆς διαμόρφωσις τῶν διαφορῶν καὶ ἡγετιῶν
ἀνθρωπίνης σκέψεως ἀποτελεῖ τὸ ἱστορικὸν
στοιχεῖον τῆς παραδόσεως.*

Αἱ μεγάλαι ὅμως αὗται ἱστορικαὶ δημιουρ-
γίαι, οὕσαι κατορθώματα τοῦ πανανθρωπίνου
καὶ καθολικοῦ πνεύματος, πραγματοποιήσις
τρόπον τινὰ τοῦ ἰδανικοῦ εἰς ἓνα ἀπόλυτον
βαθμόν, εὐρίσκουν βαθυτάτην ἀπήχησιν εἰς τὸν
ψυχικὸν κόσμον τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἱκανοποιοῦν
ὅλας τὰς ὑψηλὰς ἀξιῶσεις τῆς ἀνθρωπίνης ψυ-

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΚΡΙΤΩΝ ΑΠΟΦΕΙΣ

ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας
κ. Χριστοφόρου

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὡσαύτως δὲν ἐγνωμοδότησε καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου, διότι ἐστρεφεῖτο τότε Προέδρου.

Κατὰ τοὺς νεωτάτους χρόνους, ἤτοι κατὰ τὸ ἔτος 1919, προκειμένου περὶ τοῦ ζητήματος τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου, αἱ γινώμαι τῶν Ἐπιτροπῶν, αἵτινες κατ'ἐντολὴν τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλά-

δος, ἡ ὁποία ἐκ φύσεως τείνει πρὸς τὸ ὠραῖον, τὸ ὑψηλόν, τὸ Δίκαιον. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἐπέρχεται μία ἔνωσις τοῦ ἀντικειμένου (ὅ,τι ἐδημιουργήθη εἰς τὴν ἱστορίαν) μετὰ τὸ ὑποκειμενόν (ὅ,τι ἐπιθυμεῖ καὶ νοσταλγεῖ ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ). Ἡ ἔνωσις αὕτη γεννᾷ τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὰς ἱστορικὰς αὐτὰς δημιουργίας. *Τὸ γεγονός αὐτὸ ἀποτελεῖ τὸ ψυχολογικὸν στοιχείον τῆς παραδόσεως καὶ τὸ δυνάτον κληρονομικῶς μεταβιβάσκειται ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν.* Πίθεται ὁμοῦς τὸ ἐρώτημα: Ἰστορία εἶναι ἀσυνείδητον ἄθροισμα γεγονότων ἢ στάδιον ἐκδηλώσεως ὑπερκοσμίου καὶ ὑπερφυσικοῦ παράγοντος; Μὲ ἄλλους λόγους πᾶν ὅ,τι συμβαίνει, τυχαίως συμβαίνει ἢ μήπως ὁ Θεὸς ἐπεμβαίνει καὶ ἀρμονικῶς συνεργαζόμενος μετὰ τοῦ ἀνθρωπίνου παράγοντος, κατευθύνει τὰ γεγονότα πρὸς ὀρισμένον σκοπόν; Ἡμεῖς ἀποδεχόμεθα (καὶ θὰ τὸ ἀποδείξωμεν ἐν καιρῷ) ὅτι ἡ ἱστορία εἶναι τὸ στάδιον τῆς θείας ἐνέργειας, ἀποβλεπούσης εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρώπου. Τούτου δοθέντος αἱ ἐποχαὶ τῶν μεγάλων καὶ κοσμογονικῶν δημιουργιῶν, εἶναι αἱ ἐκδηλώσεις τῆς θείας ἀγάπης πρὸς τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἡ εὐκαιρία ἡ ὁποία παρέχεται εἰς αὐτὸν νὰ βελτιωθῇ πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς. Ἀλλ' ἀκριβῶς δι' αὐτὸν τὸν λόγον αἱ ἐποχαὶ αὐταὶ δὲν ἐπαναλαμβάνονται καὶ οἱ πρωταγωνισταὶ τῶν ἐποχῶν αὐτῶν δὲν ἀναγεννῶνται.

Καὶ τώρα δύνασαι φῖλε ἀναγνώστα νὰ προσθέσης εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς παραδόσεως, δηλαδή εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ παρελθόντος καὶ τὸ στοιχείον τῆς θείας ἀγάπης ἀλλὰ καὶ νὰ ἐννοήσης διατὶ ἡ παράδοσις εἶναι συγχρόνως καὶ αὐθεντία.

Παράδοσις λοιπὸν δὲν εἶναι αἰχμαλωσία τοῦ παρόντος ἀπὸ τοῦ παρελθόντος δὲν εἶναι κάτι-σχνοςκαὶἀποκρουστικὴ φωνὴπαρωχημένων ἐποχῶν ἀπειλοῦσα οἰανδήποτε ἐξέλizin καὶ πρόοδον.

Παράδοσις εἶναι ἡ κληρονομία τὴν ὁποίαν διὰ μέσου τῶν ἱστορικῶν ἐποχῶν καὶ μεγάλων μορφῶν ἐδώρησε ὁ Θεὸς εἰς τὸν ἄνθρωπον, διὰ νὰ ἱκανοποιῇ τὰς ὑψηλὰς ἀξιώσεις τῆς ψυχῆς του καὶ νὰ κατευθύνῃ αὐτὸν εἰς τὴν καλῶς νοουμένην πρόοδον, περὶ ἧς θὰ ὁμιλήσωμεν εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον.

δος ἀνέλαβον νὰ μελετήσωσι τοῦτο, κατέληξαν μὲν εἰς τὴν παραδοχὴν τῆς ἀνάγκης τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, ἀλλ' ἀντὶ τῆς ἀπλῆς ἀντικαταστάσεως αὐτοῦ διὰ τοῦ Γρηγοριανοῦ, προτιμήθη ἡ χρησιμοποίησις ἡμερολογίου τελείου μὲν ὑπὸ ἔκποιν ἐπιστημονικῆς ἀκριβείας, ἀπληλαγμένου δὲ πάσης οἰασδῆποτε ἐλλείψεως τῶν ἑως τοῦδε ἐν χρήσει Ἰουλιανοῦ καὶ Γρηγοριανοῦ, (Βιβλίου Ἀνθίμου, ἐνθ' ἀνωτ. σελ. 37—45).

Μόλις κατὰ τὸ 1923, τὸ οὗτο κληθὲν Πανορθόδοξον Συνέδριον κατώρθωσε ν' ἀποφασίσῃ τὴν μεταρρυθμίσιν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, τὴν ἀποφασίσιν δ' ἀκριβῶς ταύτην ἔχουσα ὑπ' ὕψει ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία καὶ Ἐκκλησία ἀπεφάσισαν καὶ αὐταὶ νὰ μεταρρυθμίσωσι τὸ ἡμερολόγιον τότε πολιτικὸν καὶ τὸ ἐκκλησιαστικόν, ἐξεβίασαν δὲ καὶ τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως νὰ λάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν τῆς μεταρρυθμίσεως, οὕτω δὲ πέρουν ἡ 10 Μαρτίου ὀνομάσθη 23 Μαρτίου καὶ ἔκτοτε ἔχομεν ἐν τῇ Ὁρθόδοξῃ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ ἡμερολογιακὸν σχίσμα.

Ἐξετάσωμεν νῦν πῶς εἰς τὸ φυλλάδιον, τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Τοῦ μακαρίου Μελετίου τοῦ Πηγᾶ, Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, ἐπιστολὴ πρὸς Σιλβέστρον Πατριάρχην περὶ πασχαλίου», οἱ περὶ τὴν «Ἐκκλησίαν» ἀπαντῶσιν.

Ὡς ἐκ τῶν ἤδη εἰρημένων ἐξάγεται, τό τε γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τῶν κατὰ τῆς πρὸς τὸ Γρηγοριανὸν προσαρμοσέως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμῶν ἡμερολογίου ἀποφνημαμένων, ἀπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου Β', Σιλβέστρου Ἀλεξανδρείας καὶ Μελετίου τοῦ Πηγᾶ ἕως τῆς κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας ὑπὸ τινων Ἐκκλησιῶν τομηθείσης, ὡς μὴ ὠφελε, μεταρραθμίσεω τοῦ ἡμερολογίου, εἶνε. ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν πρόει νὰ μεταρρυθμίσῃ τὸ ἡμερολόγιον αὐτῆς, προσαρμόζουσα αὐτὸ πρὸς τὸ Γρηγοριανόν, 1) διότι ἀφείλομεν οἱ Ὁρθόδοξοι, μηδὲ κατὰ κεραίαν νὰ θίξωμεν ὅσα οἱ πατέρες ἡμῶν παρέδωσαν ἡμῖν, 2), διότι, ἂν καὶ αὐτοὶ οἱ πατέρες τῆς Α'. Οἰκονομικῆς Συνόδου ἐγνώριζον καλῶς «τὸ ἀνώμαλον καὶ ἀνίσον» τῶν φωστήρων τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐκκλησίας, ἂν καὶ «παλαιὰ σοφῶν ἀνδρῶν συντάγματα» ἐπληροφόρουν περὶ τῆς ἀστασίας τῆς ἰσημερίας, καὶ ὁ Γρηγόριος δὲ καὶ ὁ Ματθαῖος ὁ Βλάσταρις κατήγγειλαν τὸ ἀτελὲς τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, ἐν τούτοις πάντες οὗτοι δὲν ἐθεώρησαν οὐσιώδες πάση θυσίᾳ νὰ ἐπιδιώξωσι τὴν μεταρρυθμίσιν αὐτοῦ· τοῦτον δὲ ἐπειδὴ δὲν ἦσαν ἀστρολόγοι, ἀλλὰ πατέρες, τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐκκλησίας, καὶ δὲν ἐνδιαφέροντο κυρίως διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν τῆς ἰσημερίας ἀκριβείαν, ἀλλὰ μόνον διὰ τὴν εὐσέβειαν, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὅταν ἀπεφασίσουν μετὰ νῆν ἑαρινὴν ἰσημερίαν νὰ τελῇται τὸ Πάσχα, μόνον σκοπὸν εἶχον νὰ διατάξωσι νὰ τελῇται τοῦτο μετὰ τὸ τὸν Ἰουλιανὸν καὶ ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ, καὶ οὐδὲν πλέον, καὶ 3) διότι, ἂν καὶ τὸ Γρηγοριανὸν εἶναι τελειώτερον τοῦ Ἰουλιανοῦ, ἐν τούτοις ἐπειδὴ ἀναντιρρήτως δὲν εἶναι καὶ τοῦτο τέλειον, θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, καθ' ἣν θὰ ζητῇται καὶ τοῦτον ἡ διόρθωσις. Εἰς τὰ κατὰ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου

ΥΠΟ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΑΛΗΘΕΙΩΝ ΕΛΕΓΧΟΣ

ΤΟ ΠΡΑΞΙΚΟΤΗΜΑ ΤΟΥ ΒΡΕΣΘΕΝΗΣ

Φυλλάδιον ἔντυπον ἀπὸ 1 Νοεμβρίου 1948 ἐκδόσεως τυπογραφείων τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Βρεσθένης κ. Ματθαίου περιελθὸν εἰς χεῖράς μας ἐμελετήθη ἐπισταμένως.

Τὰ ἐν αὐτῷ ἀφορῶντα τὸ Ὑπόμνημα τοῦ ἡμετέρου Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Μεγαρίδος κ. Χριστοφύρου πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν ἀπὸ 11-1-46 δὲν δυνάμεθα νὰ ἀναμολογώμεν, διότι ἀπ' ἐνὸς δὲν γνωρίζομεν κατὰ πόσον τὸ περιεχόμενον τοῦ Ὑπομνήματος εἶναι καθ' ὅλα ἀκριβές ὡς δημοσιεύεται ἐν τῷ φυλλάδιῳ, καὶ ἀπ' ἑτέρου, διότι ὁ Θεοφιλέστατος ὑπομνηματογράφος ἤδη ὡμολόγησε καὶ ἐξακολουθεῖ, θείᾳ χάριτι, ὁμολογῶν τὴν καλὴν ὁμολογίαν, ὥστε πᾶσα κρίσις καὶ ἐπικρίσις ἐπὶ τῶν κατ' ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν ποτὲ ἡμαρτωμένων καὶ ἤδη ἐπανορθωθέντων νὰ παρέλκη.

Θὰ ἀνασκευάσωμεν ὁμῶς ὁρισμένα σεσαθρωμένα ἐπιχειρήματα τοῦ φυλλαδίου, δι' ὧν ματαίως ὁ συντάκτης του πειρᾶται νὰ δικαιολογήσῃ τὸ πραξικόπημα τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Βρεσθένης Ματθαίου ἀποτολμήσαντος ΜΟΝΟΥ τὴν χειροτονίαν τεσσάρων Ἐπισκόπων παρὰ τοὺς θείους καὶ Ἱερῶς Κανόνας, τοὺς ἀπαιτοῦντας διὰ τὴν ἔγκυρον χειρονοτονίαν Ἐπισκόπου τὴν σύμπραξιν τριῶν ἢ τοῦλάχιστον δύο Ἐπισκόπων.

Ἡ ὑπὸ δύο τοῦλάχιστον Ἐπισκόπων ἀνάδειξις Ἐπισκόπου καταφαίνεται ἐκ τῶν Ἱερῶν Γραφῶν. «*Καὶ προσκαλεῖται τοὺς δώδεκα καὶ ἤρξατο αὐτοὺς ἀποστέλλειν δύο δύο*». (Μάρκ. 6,7). Οἱ Ἀπόστολος Πέτρος καὶ Ἰωάννης εἰς τὴν Σαμαρείαν (Πράξ. 8, 14), Παῦλος καὶ Βαρνάβας κατ' ἀρχάς, Παῦλος καὶ Σίλας, Βαρνάβας καὶ Μάρκος κατόπιν (Πράξ. 15, 35—41) εἰς τὰ ἔθνη, μεταβάντες κηρύττοντες τὸ Εὐαγγέλιον, μετέδιδον καὶ Πνεῦμα Ἅγιον διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν.

Βάσει ὄθεν τῶν Γραφικῶν δεδομένων οἱ Ἱεροὶ Κανόνες (Α' Ἀποστ. Α' Α' Οἰκ. κλπ.) ἀποκλείουσιν τὴν ἐγκυρότητα τῆς χειροτονίας Ἐπισκόπου ὑπὸ ἐνὸς Ἐπισκόπου. Ἐὰν δὲ Σίμων ὁ Κανανίτης εἰς τὰς Ἀποστ. Διαταγὰς ἀνέχεται δι' ἀνάγκην τὴν χειροτονίαν Ἐπισκόπου ὑπὸ ἐνὸς τοιούτου, «... *διὰ τὸ μὴ δύνασθαι πλείονας παραγενέσθαι, διὰ*

ἐπιχειρήματα ταῦτα προστίθενται καὶ τὰ ἐξῆς δύο· 1) ὅτι διὰ νὰ ἐπιχειρηθῇ ἡ μεταρρυθμίσις τοῦ ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἔδει νὰ συμφωνήσωσιν εἰς τοῦτο πᾶσαι αἱ κατὰ τόπους Ἐκκλησίαι καὶ τὸ ποίμνιον αὐτῶν νὰ μὴ σκανδαλισθῇ ἐκ μιᾶς τοιαύτης μεταρρυθμίσεως, πράγματα δύσκολα πάντως, ἂν μὴ ἀδύνατα. καὶ 2) ὅτι τὴν πρὸς τὸ Γρηγοριανὸν προσαρμογὴν τοῦ καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου οἱ Καθολικοὶ θὰ ἐξρησιμοποιοῦν διὰ προπαγανδιστικούς ὑπὲρ ἐαυτῶν σκοπούς. Ἀλλὰ μήπως καὶ ὁ πασχάλιος κανὼν δὲν θὰ ἔπρεπε καὶ οὗτος νὰ μεταρρυθμισθῇ, μεταρρυθμιζομένου τοῦ ἡμερολογίου; Καὶ τότε;

(ἀκολουθεῖ)

μοῦ ὄντος ἢ ἄλλης τοιαύτης αἰτίας, ἐπισκόπους» ἀπατεῖ ὁμῶς «*ψήφισμα τῆς Ἐπιτροπῆς πλειόνων*» ἐπιτρεπόντων τὴν «*δι' ἀνάγκην*» γεννησομένην ταύτην χειροτονίαν.

Τὰ ὑπὸ τοῦ συντάκτου τοῦ φυλλαδίου ἀναφερόμενα τρία ἱστορικὰ γεγονότα τῆς ὑπὸ ἐνὸς χειροτονίας ἑτέρου Ἐπισκόπου ἐπικαλούμενα οὐδόλως ὠφελοῦσιν ὡς ἀξιόμιμητα, ἤκιστα δὲ δικαιολογοῦσι τὰς ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Βρεσθένης ἀποτολμηθείσας ἀντικανονικὰς χειροτονίας. Καὶ ἐξηγουμένα.

Τὸ ὑπὸ τοῦ Συνεσίου ἱστορούμενον περιστατικὸν τῆς ὑπὸ μόνου τοῦ Ἐπισκόπου Φίλωνος χειροτονίας Παλαβίσσης Σιδηρίου κατ' οἰκονομίαν ἐκκλησιαστικὴν δι' ἀποχωρῶντας λόγους γενομένην, ἐπεκύρωσεν ἡ Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἀλεξανδρινῆς Ἐκκλησίας λαβοῦσα ὑπ' ὅψιν τὴν κρισιμότητα τῶν τότε περιστάσεων ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Ἀφρικῆς καὶ τὴν παντελῆ ἔλλειψιν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα Ἐπισκόπων πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν αὐτῶν ἀναγκῶν, ἐκδοῦσα ἡ Σύνοδος τὸ ἐν ταῖς Ἀποστ. Διαταγαῖς ὑπὸ Σίμονα τοῦ Κανανίτου προβλεπόμενον ἀπαράτητον «*ψήφισμα τῆς Ἐπιτροπῆς πλειόνων Ἐπισκόπων*» πρωθυστερώς.

Τὸ ἱστορικὸν τοῦτο γεγονὸς ἤκιστα, ἐπαναλαμβάνομεν, δικαιολογεῖ τὸν Θεοφιλ. Βρεσθένης, διότι σήμερον οὔτε λόγοι σοβαροὶ ὡς τότε ὑπάρχουσιν, οὔτε Ἐπίσκοποι Ὁρθοδόξου ὁμολογίας σπανίζουσιν, οὔτε ἀπόλυτος ἀνάγκη χειροτονίας Ἐπισκόπων πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀναγκῶν τῆς Ἐκκλησίας προκύπτει, ὥστε νὰ φθάνῃ ὁ Ἀγ. Βρεσθένης εἰς τὸ σημεῖον νὰ καταπατῇ σωρείαν Ἱερῶν Κανόνων, ἐνῶ θέλει ἀπ' ἑτέρου νὰ καναχᾷ ὅτι ὑπὲρ αὐτῶν ἀμύνεται, διακυβεύων οὕτω τὸ κύρος τῶν χειροτονιῶν τῶν γενομένων ὑπὸ τῶν Παλαιοεορτολογικῶν Ἐπισκόπων, δίδων οὕτω λαβὴν κατηγορίας εἰς τοὺς ὑπεναντίους διὰ νὰ ἀμφισβητῶσι τὴν κανονικότητα τῆς ἱερωσύνης τῶν Κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Τὸ δεύτερον ἱστορικὸν γεγονὸς, ὅπερ ὁ συντάκτης τοῦ φυλλαδίου ἐπικαλεῖται τῆς ὑπὸ ἐνὸς Ἐπισκόπου χειροτονίας Ἐπισκόπου εἶναι, τὸ πραξικόπημα τοῦ σχισματικοῦ Παυλίνου (πραξικοπηματικῶς ἐπίσης καὶ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Λουκίφερος χειροτονηθέντος), ὅστις Παυλίνος ἀντιπαρόμενος τῷ Κανονικῷ Ἐπισκόπῳ Ἀντιοχείας Ἀγιωτάτῳ Μελετίῳ, ἀποθνήσκων ΜΟΝΟΣ ἐψήφισε καὶ ἐχειροτόνησεν Εὐάγγριον τινὰ τοῦ τίτλου καὶ τοῦ σχίσματος αὐτοῦ διάδοχον. Ὁ μακάριος Θεοδώρητος Ἐπίσκοπος Κύρου οὕτω πως διηγείται τὸ γεγονὸς:

«... *Τοῦ Εὐαγγρίου τὸν Παυλίνον παρεληφέντος θρόνον... παρὰ τὸν Ἐκκλησιαστικὸν θεσμόν. Μόνος γὰρ αὐτὸν ὁ Παυλῖνος προῦβάλετο, πολλοὺς κανόνας καὶ ταυτὶν παραβάς. Οὕτως γὰρ ἀνθ' ἐαυτοῦ τῷ τελευταίῳ χειροτονεῖν ἐπιτρέψεναι, καὶ πάντας σωματεῖσθαι τῆς Ἐπορχίας τοὺς Ἐπισκόπους κελεύσεν. Καὶ αὐτὸς πάλιν διὰ τῶν Ἐπισκόπων Ἐπισκόπῳ χειροτονίαν ἀπεγορεύσει γίνεσθαι*». (Βιβλ. Β' κεφάλ. ΚΓ' Ἐκκλ. Ἱστορ.).

Καὶ ἐφ' ὅσον οἱ ἱστορικοὶ μετὰ βδελυγμίας χαρακτηρίζουσι τὸ πραξικόπημα τοῦ σχισματικοῦ ὅστις ἐξ ἀπονοίας ἐσχίτης κινούμενος καὶ πάσχων παρὰ τοὺς Ἱεροὺς κανόνας ΜΟΝΟΣ προεχειρίσατο Ἐπί-

Ἀγιογραφικαὶ Μελέται

ΘΑΡΡΟΣ ΚΑΙ ΗΡΩΪΣΜΟΣ

(Μάρκ 1Ε' 43-47, 1ΣΤ' 1-8)

Ἐκείνην τὴν ἑσπέραν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ «εὐσχήμου βουλευτοῦ» συνέβη μία ἐξόχως συγκινητικὴ σκηνή. Δύο ἄνδρες καθήμενοι καὶ φωτιζόμενοι ἀπὸ τὸ ὦχρον καὶ ὑποτρεμέν φῶς τοῦ λυχνοῦ, ἐφ' ἵνοντο ἀπορροφημένοι ἀπὸ σοβαρὸν πρόβλημα καὶ κατείχοντο συγκρότως ἀπὸ μίαν ἀφατον λύπην καὶ ἀπὸ ἐναγώνιον συγκίνησιν. Ἡ σιγὴ, ἥτο τόσο βαθεῖα, ὥστε, θὰ ἔλεγε τις, ἤκούοντο καὶ αὐτοὶ οἱ κτύποι τῶν καρδιῶν τῶν.

Αἰφνης τὴν σιγὴν διακόπτει ὁ εἰς τῶν εὐσεβῶν ἐκείνων ἀνδρῶν. — Λοιπὸν, Νικόδημε, τὸ καθήκον τῆς ἀγάπης καὶ ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸν διδάσκαλον, ἀπαιτοῦν νὰ προστατεῦσθαι τὸ πτώμα τοῦ ἀπὸ τὴν μαρτίαν τῶν αἰμοχαρῶν πατριωτῶν μας καὶ νὰ τιμήσωμεν τὴν μνήμην του, διὰ μιᾶς ἀξιοπρεποδὸς ταφῆς. — Συμφωνῶ ἀπολύτως Ἰωσήφ. Βεβαίως ἐκτιθέμεθα εἰς μεγάλους κινδύνους. Ἀκόμη ἐνθυμούμαι τὰ βλοσυρὰ βλέμματα τῶν ζητησάντων τὴν καταδίκην του, ὅταν ἐτολμήσαμεν νὰ ἐρωτήσωμεν: «ὁ νόμος ἡμῶν κρίνει τὸν ἄνθρωπον ἐὰν μὴ ἀκούσῃ πρῶτον παρ' αὐτοῦ καὶ γνῶ τί ποιεῖ;» (Ἰωάν. 7,51). Ἀνεκαλύφθησαν ἔκτοτε τὰ φρονήματά των. Πολλὸν δὲ περισσότερον τώρα ποῦ ἐθριάμβευσαν. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος ὁ δειλὸς ὁ Πιλάτος φρονεῖς ὅτι δὲν θὰ δεχθῇ νὰ στραφῇ ἐναντίον μας ὅταν τοῦ τὸ ὑποδείξουν οἱ χυδαῖοι ἐκεῖνοι δημεγέρται; Καὶ τότε ἀσφαλῶς γνωρίζεις τὴν τύχην μας. Ὡ! πὼς κατήντησε ἡ πόλις τῶν προφητῶν! Μὲνον ἄνθρωποι, ὡς ὁ Βαραβᾶς δύνανται νὰ κυκλοφοροῦν ἐλευθέρως καὶ νὰ ἀπολαμβάνουν ἐκτιμήσεως....

Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ φανῶμεν ἀνάξιοι τῆς ἀγάπης του, ἔστω καὶ ἂν πληρώσωμεν ἀκριβὰ καὶ διὰ τῆς ζωῆς μας, τὸ διάβημά μας αὐτό. Χωρὶς θάρρος ἡ ζωὴ εἶναι νεκρά. Ἀλλὰ καὶ χωρὶς ἰδανικά ἀποθνήσκει ἐκ πείνης τὸ θάρρος. Τὸ πνεῦμα τοῦ διδασκάλου μας θὰ μᾶς ἐνισχύσῃ.

— Χαῖρε λοιπὸν Νικόδημε! ἐγὼ αὖριον θὰ μεταβῶ εἰς τὸ πραιτώριον διὰ τὴν ἀδειαν καὶ οὐ θὰ μεριμνήσῃς διὰ τὴν ταφὴν. Δὲν μπορῶ ὅμως ἀκόμη νὰ ἐξοικειωθῶ μὲ τὴν σκέψιν, διὰ αἱ χεῖρες μας θὰ ἐνταφιάσῃ. Ἐκεῖνον ποῦ ἐστάθη πηγὴ ζωῆς διὰ πολλοὺς διὰ τὸ κλείσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκείνους ποῦ ἐφώτισαν τοὺς τυφλοὺς. Τὰς τελευταίας αὐτὰς λέξεις καὶ τὸν ὁμιλοῦντα ἐκάλυψε τὸ σκότος τῆς νυκτός...

Μετὰ τὴν ἐκτελεσιν τοῦ ὑπερτάτου αὐτοῦ καθήκοντος τῆς ταφῆς, ὁ Σωτὴρ πλέον ἔκειτο νεκρὸς ἐντός τοῦ τάφου. Πέριξ ὅμως αὐτοῦ ὁλόκληρος «κουστῶδία»

σκοποῦν τὸν ὁμόφρονον αὐτῷ Εὐάγγελιον, ὁ Ἅγ. Βασίλειος, ὁ ἐπ' ἀκριβεῖ τηρῆσει τῶν ἱερῶν Κανόνων ἐναβρυνόμενος, πὼς τοιμᾷ νὰ καθίσταται μνημητὴς πράξεων, τὰς ὁποίας μόνον σχισματικοὶ καὶ ἀπονενομημένα ὄντα τὴν Ἐκκλησιαστικὴν εὐταξίαν ἄλλοτε πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως διαταράξαντα ἀπετόλμησαν, κατορχούμενοι παντὸς θείου καὶ ἱεροῦ θεομοῦ;

Καθ' ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὰ κατὰ τὸ 1825 καὶ 1832 συμβάντα, καθ' ἃ ὁ Ἐπίσκοπος Ζαργάτας Γαβριὴλ καθιέρωθ' διὰ τὰς ἀντικανονικὰς γενομένας ὑπ' αὐτοῦ τέσσαρας χειροτονίας Ἐπισκόπων, ὁ συντάκτης τοῦ φυλλαδιοῦ δὲν ὁμολογεῖ τὴν ἀλήθειαν γράφων ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος Ζαργάτας καθιέρωθ' διότι ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ ἐχειροτόνησε τοὺς τέσσαρας Ἐπισκόπους.

Διότι, ὁ Κοκκινταῖνος Οἰκονόμος εἰς τὰ Σαξό- (Συνέχεια εἰς τὴν 7ην σελίδα)

ἡγρόνπει. Περιεφέροντο πάνοπλοι οἱ Ῥωμαῖοι πραιτωριανοί, ἀστειευόμενοι μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῶν γραμματέων καὶ Φαρισσαίων. Οὐδεὶς ἐτόλμα ἔστω καὶ μακρόθεν νὰ πλησιάσῃ τὸν τάφον. Ἐν βέλος, εἰς ἀκοντισμὸς τῶν Ῥωμαίων φυλάκων θὰ τὸν μετέφερε ταχέως εἰς τὸν ἄλλον κόσμον...

Ἡ νύξ προχωρεῖ ἐτοιμαζομένη νὰ υποχωρήσῃ μόλις ἐμφανισθῇ ὁ Βασιλεὺς τῇ ἡμέρᾳ. Οἱ ἀστέρες μετριάξουν τὸ σκότος τῆς ἑσπέρης νυκτός καὶ οἱ ἀέκτορες προμηνύουν τὴν ἔλευσιν τοῦ Λυκαυγοῦς. Τὸ πᾶν ἡσυχάζει. Μόνον τὰ κακοποιὰ στοιχεῖα κινδυνεύει εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ ἐπιστρέφοντα ἀπὸ τὰ ἁμαρτωλὰ καταγῶγια. Οἱ φύλακες τοῦ τάφου βηματίζουν, ἀνυπομονοῦντες διὰ τὴν ἀπόδοσιν τῆς ὥρας, ἡ ὁποία θὰ τοὺς φέρῃ ἀνάπαυσιν. Τὸ βλέμμα διαπερὰ τὸ σκότος ἔτοιμον νὰ καθηλώσῃ διὰ τοῦ ὀπλοῦ πᾶσαν κινουμένην σκιά.

Ἄλλ' ἰδοὺ εἰς τὴν ἀγρίαν αὐτὴν ἔσυχίαν τῆς νυκτός ἀναχωροῦν ἀπὸ μίαν ἀκραίαν συνοικίαν τῶν Ἱεροσολύμων τρεῖς σκιά. Τὸ βῆμα των εἶναι εὐσταθές. Τὸ δὲ παράστημά των, ὅπως σκιαγραφῆται ἀπὸ τὴν ἀναλαμπὴν τῶν ἀστέρων, μεγαλοπρεπές. Τέλος ἡ καλύπτρα τῆς κεφαλῆς ἡ ὁποία ἐλαφρῶς ρυπίζεται ἀπὸ τὴν μεταμεσονύκτιον σὺραν προδίδει καὶ τὸ φύλον τῶν νυκτερινῶν αὐτῶν διαβατῶν. Εἶναι γυναῖκες! Περιεργον ποῦ κατευθύνονται αὐτὴν τὴν ὥρην! Μία φράσις ἀπὸ τὴν συνομιλίαν των λυεῖ τὰς ἀπορίας. «Τίς ἀποκυλίσαι ἡμῖν τὸν λίθον;» ἐρωτᾷ ἡ μία ἐξ αὐτῶν.

Ὡστε λοιπὸν κατευθύνονται πρὸς τὸν τάφον τοῦ Ναζωραίου;

Ἄλλ' εἰπατέ μας εὐγενεῖς τῶν Ἱεροσολύμων γυναικες! Δὲν ἐφοβήθητε τὸ σκότος τῆς νυκτός; Δὲν ἐσκέφθητ' διὰ τὴν σὺραν αὐτὴν κυκλοφοροῦν τὰ πλέον ὑποπτα στοιχεῖα καὶ διὰ τυχὸν ἐπίθεσιν των εἰς βάρσας θὰ σᾶς προξενήσῃ τὰς μεγαλὺ ἑρας συμφοράς; Δὲν ὑπελογίσαστε τὸ θρόσος καὶ τὴν ἀναιδείαν τῶν Ῥωμαίων στρατιῶν; Τέλος δὲν ἐκάμφθητε εἰς τὸ διάβημά σας ἀπὸ τὴν δεδηλωμένην ἐχθρότητα τῶν σταυρωτῶν; Ποῦ βαδίζετε τοιαύτην σὺραν; Ἄνδρες καθεύδουν καὶ σεῖς γρηγορεῖτε; Μαθηταὶ προσφιλεῖς ῥύβονται καὶ σεῖς ἐκτιθεσθε;

Ὡ! ἀπαντήσατέ μας θαυμάσια τοῦ Θεανθρώπου Μαθητῆραι! Ὁμιλήσατέ μας τῆς Θεῆς Δημιουργίας εὐαίσθητα ἔργα!

Φίλε ἀναγνώστα.

Ἐὰν ἡ μετριοφροσύνῃ τῶν εὐγενῶν μαθητῶν τοῦ Σωτῆρος, ἐμποδίσῃ αὐτὰς νὰ ἀπαντήσουν εἰς τὰ ἐρωτήματά μας, δυνάμεθα ὅμως νὰ ἀκροασθῶμεν τοὺς μυστικούς φηθῶντας τῶν καρδιῶν των καὶ νὰ συνθέσωμεν ἐξ αὐτῶν ὁλόκληρον τὸν ὥραιον ὕμνον τῆς ἀγάπης. Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Ἀθάνατον Νεκρὸν των, κατενίκησε πάντα φόβον καὶ ἐξουδετέρωσε ὅλους τοὺς κινδύνους. Ὑπῆρχον οἱ κίνδυνοι. Τοὺς ἐγνώριζον. Ἀλλὰ καὶ τὸ θέαμα τοῦ Ἐσταυρωμένου δι' ἀγάπην πρὸς τὸν ἄνθρωπον διήγειρε ὅλας τὰς εὐγενεῖς δυνάμεις τῶν καρδιῶν των καὶ τὰς ἐξώπλιζε μὲ τὸ πλέον ἀκατανίκητον θάρρος.

Ἡ ἀγάπη εἶναι ἰσχυροτέρα πάσης ἐχθρότητος καὶ παντὸς κινδύνου. Ἀγάπη λοιπὸν γεννᾷσα θάρρος καὶ θάρρος ἐξασφαλίζει Ἀγάπην συνθέσαν καὶ ἀπῆρτησαν τὸν περιφανῆ ἡρώϊσμόν. Διότι ἡ ἀγάπη, εἶναι τὸ ἀκατανίκητον ὄπλον τῆς Νίκης καὶ τοῦ θριάμβου. Ἀλλ' ὥστε διὰ νὰ κρῖνται δι' ἡσάν μαθητῆραί του; ἥτο τιμὴ δι' αὐτὰς τὸ γεγονός τουτο. Διὰ νὰ τὸ ἀρνηθῶσιν; Ὁ κόσμος ὅστις ἐπίπαιεν περὶ τὸν διδασκάλον των, δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ τὰς ἱκανοποιήσῃ. Δι' αὐτὸ καὶ αὐταὶ περιφρονοῦν καὶ τὰς ἐξώπλιζε καὶ τὰ φόβητρά του.

Καὶ ἰδοὺ βαδίζουν αὐταὶ πρὸς τὸν τάφον καὶ ἡ Νύξ πρὸς τὴν ἡμέραν, διὰ νὰ χαίρῃσιν καὶ νύξ καὶ μεροφῶραι τὸ Φῶς καὶ τὴν Ἀνάστασιν, Ἀνάλογος

Κοινωνικά Ζητήματα

ΑΙΤΙΑ ΚΑΙ ΜΕΤΡΑ ΠΡΟΛΗΨΕΩΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΚΟΠΩΣΕΩΣ

Εἰς τὸ ἄρθρον αὐτὸς ὁ εἰδικὸς ἐπιστήμων συντάκτης τοῦ περιοδικοῦ μας, ἐξετάζει τὴν ὑπερκόπωση. Τὸ ἄρθρον αὐτὸ συσχετίζεται μετὰ προηγουμένα τοῦ αὐτοῦ περὶ ἐργασίας καὶ Κυριακῆς ἀγγίας, διδόνει πλήρη τὴν εἰκόνα τοῦ διηρήστου Κοινωνικοῦ ζητήματος τῆς Ἑργασίας. Ἀεὶ εἰς λοιπὸν πᾶ μὲλετήσῃ εἰδικῶς ὁ ἀναγνώστης διὰ τὴν ἀντιληφθῆ τὴν Χριστιανικὴν ἀποφάν ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ.

Κατὰ τὴν ἐργασίαν ὁ ὀργανισμὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐκτὸς τῆς φθορᾶς, ὑφίσταται καὶ ἐλάττωσιν τῆς δυναμικότητος αὐτοῦ. Ἀναπτύσσονται δηλαδὴ εἰς τοῦτον αἱ λεγόμεναι καματογόνοι οὐσίαι, αἵτινες δέον νὰ διαλυθῶν καὶ νὰ ἐξουδετερωθῶν διὰ τὴν ἀναλάβη ὁ ὀργανισμὸς ἐκ τῆς ἀπὸ τὴν ἐργασίαν κοπώσεως, καὶ ἀνακτῇ νέας δυνάμεις πρὸς ταύτην. Καὶ τοῦτο πραγματοποιεῖται κυρίως διὰ τῆς ἀναπαύσεως καὶ τοῦ ὕπνου. Ἡ ἐπαρχομένη ἐλαφρὰ κόπωση τόσον κατὰ τὴν σωματικὴν ἐργασίαν ὅσον καὶ τὴν διανοητικὴν εἶναι μᾶλλον κατάστασις φυσιολογική, ὥς ἀπορρέουσα ἐκ τοῦ φυσικοῦ καμῆτου, εἰς δὲ ὑπόκειται οἱ μύες τοῦ σώματος ἢ ὁ ἐγκέφαλος (προκειμένου περὶ διανοητικῆς ἐργασίας), καὶ οὐδεμίαν βλάβην προκαλεῖ εἰς τὸν ὀργανισμόν, ἐφ' ὅσον βεβαίως ἀντισταθμίζεται δεόντως καὶ ἐγκαίρως.

Ἐάν ὅμως ἐνεκεν διαφόρων αἰτίων ἡ κόπωση συνεχίζεται καὶ ὁ ἐργαζόμενος ἐπον ρχίζει ἐκάστοτε καὶ ἐπὶ σειρὰν ἡμερῶν τὴν ἐργασίαν τοῦ μὲ ἐλονέν ἐξασθενημένας τὰς δυνάμεις του, τότε ἡ κόπωση αὕτη μετατρέπεται εἰς ὑπερκόπωση ἥτοι εἰς κατάστασιν παθολογικὴν. Κατὰ ταύτην ἐπέρχονται βλάβαι κυρίως τῆς καρδίας καὶ τῶν πνευμόνων, εἰς δὲ τοὺς διανοητικῶς ἐργαζομένους ἐπὶ πλέον παθήσεις τοῦ νευρικοῦ συστήματος ἐκδηλούμεναι δ' αὖ τῆς εὐρασθενείας ἢ ἄλλων ψυχικῶν διαταραχῶν. Ἄλλοτε λαμβάνει χώρα δυσεξήγητος πυρετὸς μακρὰς διαρκείας, καὶ γενικῶς ἡ ὅλη αὕτη νοσηρότης παρεμποδίζει τὴν φυσολογικὴν λειτουργίαν καὶ τῶν λοιπῶν συστημάτων ὀργανισμοῦ, δημιουργεῖ ἀπίστανσιν καὶ γενικὴν κατβολὴν τῶν δυνάμεων τοῦ ἐργαζομένου καὶ τέλος ἐλαττώνει τὴν ἀντίστασιν τοῦ ὀργανισμοῦ κατὰ τῆς προσβολῆς τῶν λοιμοδυν νόσων καὶ ἰδίως τῆς νόσου τῆς φυματώσεως.

Κυρίως ἡ ὑπερκόπωση καταλαμβάνει τοὺς νέους καὶ δι' τοὺς σπουδαστάς, καθ' ὅσον οὗτοι ὥς ἐκ τῆς ἡλικίας τῶν καὶ τῆς νεανικῆς τῶν δυναμικότητος δὲν ἀντιλαμβάνονται ἐγκαίρως τὴν καθημερινὴν τῶν κόπωσην καὶ λόγῳ τῆς ἀνθυγιεινῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀνεπαρκοῦς διατροφῆς τῶν ὑπόκειται εὐκόλως εἰς ταύτην.

Γενικὰ αἰτία τῆς ὑπερκόπωσης

Εἶναι γνωστὸν δι' ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι τῆς αὐτῆς ἀντοχῆς. Ἐπομένως ὀφείλει ἕκαστος νὰ μὴ ἀ-

νελαμβάνη ἐργασίαν ἀνωτέραν τῶν δυνάμεων του. Ἐπίσης τὸ ἀνθυγιεινὸν περιβάλλον τῆς ἐργασίας καὶ γενικῶς ἡ κακὴ καὶ ἀνθυγιεινὴ ζωὴ τοῦ ἐργαζομένου μεγάλως συντελοῦν εἰς τὸν ταχὺν κάματον τοῦτου.

Συμπτώματα καὶ μέτρα προλήψεως τῆς ὑπερκόπωσης

Τὰ πρωταρχικὰ συμπτώματα τῆς ὑπερκόπωσης εἶναι ἡ γενικὴ ἀτονία καὶ καταβολὴ τῶν δυνάμεων, συνεπεία τῶν ὁποίων ὁ ἐργαζόμενος καθίσταται ἀπρόθυμος καὶ δυσθυμὸς πρὸς συνέχισιν τῆς ἐργασίας—ἐπακολουθεῖ εἴτα κεφαλαλγία, ἀνορεξία καὶ ἀϋπνία ἢ τεταραχμένος ὕπνος. Ἐπὶ δὲ τῶν ἐργαζομένων διανοητικῶς ἐπακολουθεῖ ἐξασθένεισις τῆς μνήμης καὶ ἀδυναμία πρὸς συναρμολόγησιν τῶν σκέψεων. Ἐπίσης ἐπὶ τῶν ἰδίων παρατηρεῖται χαλάρωσις ἢ ὑπερδιέγερσις τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ἐξ ὧν τὰ ἄκριμα ταῦτα καθίστανται μελαγχολικὰ ἢ νευρικὰ καὶ εὐερέθεστα.

Τινὲς τῶν θρησκευομένων ἀνθρώπων τὰ πρῶτα σημεῖα τῆς σωματικῆς τῶν κοπώσεως ἀποδίδουν εἰς τὴν ἐπὶ ἡμέρῃαν τοῦ δαίμονος, ὡς λέγουν, καὶ ἐνῷ ἀντιλαμβάνονται κατὰ τὴν ἐργασίαν τῶν ὅτι πολὺ ἐνωρίς τοὺς καταλαμβάνει ἡ κόπωση, οὗτοι βιάζονται ἑαυτοὺς πρὸς συνέχισιν καὶ καλὴν ἀπόδοσιν τοῦ ἔργου τῶν μὴ λαμβάνοντες πρόνοιαν διὰ τὴν ὑγείαν τῶν καὶ οὕτω περιπίπτουν εἰς τὴν ὑπερκόπωσην.

Πρέπει ἐπομένως νὰ ἐπιστηθῇ ἡ προσοχὴ τοῦ ἐργαζομένου, ὡς καὶ τοῦ ἐργοδότη διὰ τὸν ἐργαζόμενον, ἅμα τῇ νάρκει τῶν ἁπάντων συμπτωμάτων, δέον δ' ἐργαζόμενους νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὑπερέβη τὰ ὅρια τῆς δυναμικότητος τοῦ καὶ ὅτι, ἂν συνεχίσῃ τὴν ἐργασίαν μετὰ τὸν ἴδιον ῥυθμὸν χωρὶς ἐκ παραλλήλου νὰ λάβῃ τὰ ἐνδεικνύμενα μέτρα, ἀπειλεῖται ἀπὸ τὴν νοσηρὰν κατάστασιν τῆς ὑπερκόπωσης.

Ἡ ἐξασφάλισις τῆς υγείας τοῦ ἐργαζομένου προαπαιτεῖ ἐν πρώτοις ἀνάλογον ἐργασίαν πρὸς τὰς δυνάμεις τοῦ καὶ διάρκειαν αὐτῆς οὐχὶ πέραν τοῦ ὀκτωῶρου κατὰ τὸ 24ωρον. Ἐξ ἄλλου δέον ν' ἀπολαμβάνῃ οὗτος ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότη τῶν ἀπαραιτήτων ὥρων τῆς ὑγιεινῆς κατὰ τὴν ἐργασίαν. Ἦτοι τὸ περιβάλλον τῆς ἐργασίας νὰ μὴ εἶναι ὑγρὸν, ἀκάθαρτον καὶ κυρίως μεμολυσμένον. Νὰ πορέχεται εἰς τοῦτον ἀφθονος φωτισμός, καλὸς ἀερισμός καὶ κατὰ τὸν χειμῶνα θέρμανσις. Ἐπίσης ἐπὶ εἰδικῶν περιπτώσεων νὰ λαμβάνονται μέτρα καλῶς εἰς τὴν ἐκτεθειμένων εἰς βλάβας γυνῶν μερῶν τοῦ σώματος διὰ προσωπίδων ἢ ἄλλων μέσων, ἄνευ τῶν ὁποίων διατρέχει κίνδυνον ἢ καὶ ὑπόκειται εἰς φθορὰν ὁ ὀργανισμὸς.

Κατὰ τὰς μὴ ἐργασίους ὥρας δέον νὰ γνωρίζῃ ὁ ἐργαζόμενος ὅτι πρέπει νὰ ἀναπαύεται καὶ νὰ μὴ ἀπασχολεῖται εἰς ἄλλα ἔργα. Οἱ δὲ διανοητικῶς ἐργαζόμενοι νὰ ἐνεργοῦν περικύτους εἰς καθαρὰς καὶ ἀνοικτοὺς χώρους πρὸς καλυτέραν ὀξυγόνωσιν.

Ἀπαντες οἱ ἐργαζόμενοι νὰ διαγάουν τακτικὸν βίον, ἄνευ καταχρήσεων ἢ ζωηρῶν διασκεδάσεων, ἀποφεύγοντες κοπώσεις, ἐκδρομὰς, χοροὺς κ.λ.π.

Νὰ προσέρχονται ἐνωρίς καὶ ὅλκον καὶ νὰ κατακλινῶνται ἐνωρίς εἰς καθαρὰν καὶ θερμὴν κατὰ τὸν χειμῶνα κλινὴν ἀπολαμβάνοντες ἥσυχον καὶ ἀναλόγου διάρκειας ὕπνον.

Καὶ τέλος νὰ διατηρῇ ὁ ἐργαζόμενος ἀτομικὴν καθαριότητα διὰ λουτρῶν ἢ ἀπλῶν πλύσεων καὶ νὰ διακόπῃ τὴν ἐργασίαν τοῦ ἡμίσειαν τουλάχιστον ὥραν πρὸ τοῦ φαγητοῦ καὶ 1—2 ὥρας μετὰ τὸ φαγητόν.

πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς θείας καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης ὑπεῖρε καὶ ἡ ἀμοιβή των. Πρῶται διεπίστωσαν τὸ γεγονός τῆς Ἀναστάσεως. Πρῶται ἤκουσαν τὴν γλυκίαν φωνὴν ἐπωδὸν τοῦ ἀναστάντος «χαίρετε». Καὶ πρῶται μετέφεραν τὸ εὐχάριστον τοῦτο μήνυμα εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. Δικαίως λοιπὸν καὶ ἡ Ἐκκλησία κλίνουσα γόνυ σεβασμοῦ πρὸς τὰς ἀθανάτους μορφὰς των, τιμὰ ἰδιαίτερως τὴν μνήμην των. Τιμῶσα δὲ διδάσκει τὰ μέλη τῆς νὰ ἔχουν: Ἀγάπην πρὸς τὸν Σωτῆρα καὶ θάρος εἰς τὸν ἀνῶνα των, διότι πάντα μία ἀνάστασις παραμένει καρπὸς τῶν προσπαθειῶν

Ο ΑΓΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ

(ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΓΑ ΑΥΤΟΥ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἰς ταύτην τὴν ἐρημον διαμένων ὁ Μέγας Βασίλειος, ἔζη ἐν μεγάλῃ σκληραγωγίᾳ ἓνα μόνον χιτῶνα φορῶν, καὶ τρώγων ἄρτον μόνον μετὰ ὀλίγων χορτῶν καὶ πίνων μόνον ὕδωρ. Ἐκοιμᾶτο κατὰ γῆς καὶ οὐδέποτε ἐκληϊοῖζεν ἵνα θεωριανθῇ εἰς τὸ πῦρ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ χειμῶνος. Ἐπειδὴ δὲ εἶχε τὸ σῶμα φέσει φιλάσθενον, ὁ αὐστηρὸς ἀσκητικὸς οὗτος βίος ἐγένετο εἰς αὐτὸν πολλῶν καὶ συνεχῶν ἀσθενειῶν ἀφορμὴ, ὥστε καὶ ὅταν ἐφαίνετο ἀκόμῃ ὕγιής, ἦτο ὅμως πολλῶν ἀσθενῶν ἀσθενέστερος.

Εἰς τὸ μέρος τοῦτο ἀσκητευόντος καὶ τὴν οὐράνιον ζωὴν φιλοσοφούντος τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ἦλθε πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτοῦ ὁ στενὸς φίλος του Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνὸς· ἐνωθέντες δὲ οὗτοι οἱ δύο εὐλακνεῖς καὶ ἐγκάρδιοι φίλοι, ἀφίερωσαν ἐαυτοὺς ὅλως διόλῳ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἁγίας Γραφῆς μελετώντες συγχρόνως καὶ τοὺς ἀρχαιότερους ἐρημηνοῦντας πρὸς εὐχερσετέραν κατὰληψιν αὐτῆς. Συμπροσέρχοντο καὶ συνεργάζοντο γεωγραφούντες καὶ πορίζοντες ὅλους διόλῳ καὶ διὰ τὴν ζωὴν αὐτῶν ἀναγκαῖα. Ἐκοιτον καὶ μετέφερον ξύλα. Ἐψύτευον καὶ ἐπότιζον διάφορα ὁπωροφόρα δέντρα. Ἐσυρον διὰ τῶν χειρῶν των τοσοῦτον βαρεῖαν ἄμραν, ὥστε ἐκ τῆς κοπιᾶδος ταύτης ἐργασίας, διὰ πολλοῦ χρόνου καὶ μετὰ τὴν ἀρχιερωσύνην αὐτῶν διεκρίνοντο εἰς τὰς χεῖρας των οἱ τύλοι (ρόζοι, κάλλη) καθὼς ἀναφέρει Γρηγόριος ὁ Θεολόγος εἰς μίαν τῶν ἐπιστολῶν του. Ἐνὶ δὲ λόγῳ οἱ δύο φίλοι ἔζων ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐκείνῃ μίαν τοιαύτην ζωὴν ὡς εἴναι μία ψυχὴ συνέδεε δύο σῶματα, καθὼς ἔγραψεν ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν εἰπὼν χαρακτηριστικῶς. «**Τὰ πάντα μὲν ὡς κοινὰ, καὶ μία ψυχὴ δυεῖν δεοῦσα σωμάτων διαστάσει.**» Ὅσας ὅμως παρουσιαζέτο ἀνάγκη τις ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἢ ἐν τῇ κοινωνίᾳ, οἱ εὐσεβεῖς ἀσκητὰ ἔτρεχον εἰς τὸν κόσμον ἢ πρὸς βοήθειαν τῆς ἀνθρωπότητος, ἢ πρὸς υπεράσπισιν τῆς πίστεως ἀπειλούμενης ὑπὸ τῶν αἱρετικῶν. Περαινοῦντες δὲ τὸ ἔργον των ἐπανήρχοντο εἰς τὸ μοναστήριον καὶ τὴν προσφιλὴ αὐτῶν ἡσυχίαν.

Κατὰ τὸ ἔτος 362 ὁ Μέγας Βασίλειος μετέβη δι' ὑπόθεσιν του πινὰ εἰς Καισάρειαν τὴν πατρίδα του· ὁ δὲ ταύτης ἐπίσκοπος Εὐδόκιμος ἐπιθυμῶν ἵνα ἔχῃ συμπαραστάτην καὶ συμβοηθὴν εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς ἐκκλησίας ἄνδρα τόσον σοφὸν καὶ ἐνάρετον καὶ δεδοκιμασμένον περὶ τὴν τάξιν καὶ ἐκκλησιαστικὴν διακονίαν, οἷός ὁ Μέγας Βασίλειος, προσεγίγινεν αὐτόν, καὶ μὴ θέλοντα, πρεσβύτερον τότε δὲ ἐξέλαμψαν αἱ μεγάλαι αὐτοῦ ἀρεταὶ ἰδίως δὲ ἡ φιλανθρωπία καὶ ὁ ἐνθεὸς ζήλος αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Ἡ μὲν φιλανθρωπία του ἐξεδηλώθη κατὰ τὴν ἐν ἔτει 367—368 ἐπισυμβᾶσαν ξηρασίαν καὶ τὴν ἐπακολουθήσαντα ταύτην μεγάλην πείναν εἰς ὅλην τὴν Καππαδοκίαν, ὅτε καὶ πᾶσαν τὴν πατριχὴν αὐτοῦ περιουσίαν κατηνάλωσε διαμοιράσας εἰς τοὺς χρεῖαν ἔχοντας, ἀλλὰ καὶ διὰ συγκληνικωτάτων ὁμιλιῶν προέτρεψε τοὺς εὐποροῦντας εἰς βοήθειαν τῶν πασχόντων· ὁ δὲ ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ζήλος αὐτοῦ κατεδείχθη κατὰ τὸν ἐπὶ τοῦ ἀρειανῶν ἀτακράτορος Οὐάλεντος (364—378) καταδιωγμὸν τῶν ὀρθοδόξων ὑπὸ τῶν τότε πανισχύρων Ἀρειανῶν.

Ταῦτα καὶ πᾶσαι αἱ ἄλλαι ἀρεταὶ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου τοσοῦτον κατέστησαν αὐτὸν ὀνομαστόν, σεβαστόν καὶ προσφιλὲς εἰς πάντας τοὺς ὀρθοδόξους χριστιανούς καὶ ἰδίως τοὺς συμπατριώτας αὐτοῦ Καισαρείας, ὥστε ἀποθανόντος κατὰ τὸ ἔτος 370 τοῦ ἐπισκόπου αὐτῶν Εὐσεβίου, ὁμοφώνως παρὰ πάντων ἐκλήθη εἰς τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον ὁ Μέγας Βασίλειος, ὅστις, ἂν καὶ παρὰ τὴν θέλησιν του, βιασθεὶς ἀνῆλθεν εἰς αὐτόν, ἐποιήσανεν ὅμως τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ὁκτώ ὅλα ἔτη συνετῶς καὶ θεωρεσῶς.

Ἡ ἐκλογὴ καὶ ἀνύψωσις ἐπὶ τοῦ ἐπισκοπικοῦ θρόνου τῆς Καισαρείας τοῦ Μεγάλου Βασιλείου δυνάστευσεν μεγάλως τοὺς ἀρειανούς καὶ τὸν προστάτην αὐτῶν ἀτακράτορα Οὐάλεντα, καὶ διότι οὗτος ἦτο ἀτρόμητος ὑπερήμυχος τοῦ ὀρθοδόξου Συμβόλου τῆς πίστεως τοῦ

συνταγέντος ὑπὸ τῆς ἐν Νικαίᾳ Πρώτης ἁγίας καὶ οἰκουμένης συνόδου ἐναντίον τῶν ὁποίων καὶ τῆς ὁμοίας κατεφέροντο οἱ αἱρετικοὶ Ἀρειανοί, καὶ διότι ἡ Καισάρεια ἦτο ἐκτοτε ἡ μητροπόλις τῶν μεγάλων ἐπαρχιῶν τῆς Καππαδοκίας καὶ τοῦ Πόντου, δηλαδὴ τοῦ ἀξιολογοτέρου μέρους τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ ἐπομένως ὁ ἐπισκοπικὸς αὐτῆς θρόνος ἐκίει πολλῶν τὴν φιλοδοξίαν.

Τούτων ἕνεκα ὁ αἱρετικὸς ἀτακράτωρ Οὐάλης ὅστις διὰ σκληρῶν διωγμῶν εἶχε παρασύρει εἰς τὴν αἵρεσιν τὸν πολλόν ἐκ τῶν ὀρθοδόξων ἐπισκόπων, δὲν ἠδύνατο ὅμως νὰ ἡσυχάσῃ ἐν ὧσιν δὲν ἠθέλει κατορθώσει νὰ παραστήνῃ εἰς τὸ αἱρετικὸν φρόνημά του καὶ τὸν Μέγαν Βασίλειον. Λιὰ τοῦτο γράψας πρὸς τὸν ἐπαρχὸν τῆς Καππαδοκίας Μόδεστον παρηγγεῖλεν εἰς αὐτόν ἵνα μεταχειρισθῇ πᾶν μέσον, μηδὲ τῶν ἀπειλῶν ἐξαιρουμένων, ὥστε νὰ πείσῃ τὸν θεῖον τοῦτον ἄνδρα ὅπως ὑποκινήσῃ εἰς τὸν ἀρειανισμόν.

Προσκαλεῖ λοιπὸν τὸν θεῖον ἱεράρχην ἐνώπιόν του ὁ ἐπαρχὸς Μόδεστος, παρ' αὐτόν δὲ ἴσαντο οἱ ραβδοῦχοι ἔχοντες δέσρας ράβδων καὶ πάντα τὰ ἄλλα τῆς τυρανίας ἐργαλεία, καὶ παρακινεῖ αὐτόν ἵνα δεχθῇ τὸ θεήσκυμα τοῦ Βασιλέως, ὑποχωρῶν ἐπὶ τέλους εἰς τὰς περιστάσεις καθ' ἣν στιγμὴν μάλιστα πάντες οἱ ἄλλοι ὑπέκυψαν καὶ ἡττήθησαν. Πρὸς ταῦτα ὁ θεῖος ἀνὴρ ἀπεκρίθη εἰπὼν ὅτι: ἀδυνατεῖ νὰ πράξῃ τοιοῦτόν τι· εἰδὼς δὲ μεταχειρισθῆναι κατ' αὐτοῦ βίαν, δὲν φοβεῖται οὔτε δήμευσιν τῶν ὑπαρχόντων, οὔτε ἐξορίαν, οὔτε βασάνους, οὔτε αὐτόν τὸν θάνατον, διότι μηδὲν ἔχων ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, καὶ κατοικῶν εἰς τὴν γῆν ὡς πάροικος ταύτης καὶ παρεπίδημος, θέλει θεωρήσει τὸν θάνατον εὐεργέτημα, ἐπειδὴ θέλει ἐξαποστείλει αὐτόν ταχύτερον πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ζῇ καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον ἐπιθυμεῖ ἀπὸ πολὺν καιρὸν καὶ βιάζεται νὰ φθάσῃ.

Ἐκ τοῦ θάρρους καὶ τῆς εὐσταθείας τῆς ἀποκρίσεως καὶ τῶν λόγων τοῦ μεγάλου Βασιλείου θαυμάσας μεγάλως ὁ ἐπαρχὸς Μόδεστος, ὅστις ἐν τῷ μεταξύ εἶχε μεταχειρισθῇ καὶ ἀπειλὰς, εἶπεν: «οὐδέεις οὐδέποτε ὦμι. **Λησμεῖ κατ' αὐτόν τὸν τρόπον**»· ἴσως ἀπεκρίθη ὁ μέγας Βασίλειος, ἴσως· διότι δὲν συνήντησας ἀκομή κανένα ἐπ' αὐτοῦ. Τότε διέταξεν αὐτόν ὁ ἐπαρχὸς νὰ ἐξέλθῃ νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ ἀποφασίσῃ μέχρι τῆς αὔρου. Ἀλλ' ὁ ἀτρόμητος ἱεράρχης ἀπήντησεν εἰπὼν, ὅτι καὶ τὴν αὔριον καὶ τὴν ἐπομένην θὰ ἐπανεῖλθῃ ὁ αὐτὸς ὁποῖος καὶ σήμερον.

Α. Μ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

Καθιστῶμεν γνωστὸν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανούς ὅτι ὁ ἱερεὺς Στέφανο. Κοκκάρας ὅστις εἶχε διαγραφῇ δι' ἀπειθείαν (ἀρ. φύλλον 61) ἀπεκατεστάθη καὶ πάλιν παρ' ἡμῶν, καθ' ἵσον ζητήσας συγγνώμην διὰ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ἀνυπακοήν του καὶ ληφθείσης ὑπ' ὅψιν τῆς προηγουμένης ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας δράσεως του, ἔλαβε αὐτήν.

(Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἀγ. Νικολάου Χαλιδῶς παρὰ τὴν Παιονίαν Ἀττικῆς τοῦ Πατρὸς Ἀνακίου ἐορτάζει κατὰ τὴν Ἱγν Μαΐου τὴν μνήμην τῶν Ἀγίων νέων ἱερομαρτύρων Εὐθυμίου Ἰγνατίου καὶ Ἀκακίου.—Παρακαλοῦνται οἱ Γ.Ο.Χ. νὰ τιμῶσιν τὴν ἐορτήν.—θὰ γίνῃ ἀγρυπνία μετ' ἄρτοκλασας καὶ Ἀρχιερατικῆς Λειτουργίας.

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092)1938

Διευθυντής

Ἐπίσκ. Μεγαρίδος, κ.ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ, Χαλκοκονδύλη 7

Διευθυντής Τυπογραφείου: Γεώργιος Σερμαίνης

Θεμιστοκλέους 33.—Ἀθήναι

ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Ἡ ΠΑΛΑΙΑ ΕΙΚΩΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Παρ' ὅλην τὴν φρόνιμον πρόνοιαν τοῦ Λουδοβίκου, παρ' ὅλην τὴν ἰσχυρὰν θέλησιν τοῦ ἀσθενοῦς, ποτὲ ἐν τοῦτοις δὲν θά ἤδυναντο νὰ διαπεράσωσιν οὕτω πως τὸ δάσος, ἐν τῇ οὐαστήματι τῆς νυκτός, καὶ ν' ἀποφύγῃσι δυσχερῇ μέρῃ, φυσικὰ ἐμπόδια τὰ ὁποῖα συναντῶνται εἰς τοὺς ἐρήμους τόπους, ἐάν ἡ θάλα Παρόνεια δὲν τοὺς προσφυλαίτε, καὶ ἀόρατος τις χεὶρ δὲν ὠδήγει τὰ βήματα των καὶ ἐξωμάλυνε τὴν ὁδὸν των. Μὲ τὴν προστασίαν βεβαίως τῆς Παναγίας θά ἤδυναντο νὰ φθάσωσιν ἄνευ συμφορῶν εἰς τὴν ὁδὸν τὴν ὁποῖαν ἠκολούθει ὁ Λουδοβίκος καὶ ἡ ὁποία τοὺς ὠδήγει κατ' εὐθείαν εἰς τὸ παρεκκλήσιον.

Τὸ παρεκκλήσιον τοῦτο δὲν ἦτο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὅποιον εἶναι σήμερον, δηλαδὴ εὐρύχωρον καὶ ὡραῖον ἐκκλησίδιον συνονοῦν τὴν κομψότητα μετὰ τῆς στερεότητος, οὐ μόνον εἰς τοὺς θόλους καὶ εἰς τοὺς ἐκ γλυπτικῶν ἔργων κοσμομένους τοίχους, ἀλλὰ καὶ μέχρι τῆς ὁρίνης θύρας εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι λελαξευμέναι αἱ ὡραιότεραι σκιναὶ τῆς ἁγίας Γραφῆς. Ἦτο ἐν κόσμῳ παρεκκλήσιον ἐξ ἐκεῖνων τὰ ὁποῖα βλέπει τις ἀκόμῃ καὶ σήμερον εἰς τὰς ἐξοχάς, καὶ τὰ ὁποῖα κεκλεισμένα ὅλως διὰ μᾶς θύρας ἐκ ξύλων ἐλάτης με κικλίδαι, τὴν ὁποῖαν μακρὰ ξυλινὴ ράβδος τεθειμένη ἔσθθεν ἐμποδίζει ν' ἀνοιχθῇ.

Ὁ θέλων νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦτο δὲν εἶχεν ἢ νὰ περάσῃ τὴν χεῖραν διὰ μέσου τοῦ παραστάτου τῆς θύρας καὶ νὰ σηκώσῃ τὴν ράβδον ἡ ὁποία ἐξέρχεται εὐκόλως ἐκ τοῦ ῥήγματος εἰς τὸ ὅποιον εἰσέρχεται καὶ στερεοῦται.

Προτίμησαν τὸ ἀτελὲς τοῦτο κλειθρον ὅλων τῶν ἄλλων διὰ τὴν εὐκολίαν τῶν ξυλοκόπων, τῶν βοσκῶν καὶ τῶν ταξιδιωτῶν, οἵτινες καταλαβανόμενοι ὑπὸ τῆς βροχῆς ἐξήκουν ἄσυλον ὑπὸ τὴν στέγην τῆς ἐκκλησίας. Ἡ εἰσοδος δὲν ἦτο ἀπηγορευμένη παρὰ μόνον εἰς τὰ ἔξω. Οἱ δὲ πτωχοὶ περὶ οἰκοὶ ἐπρόσπευον αὐτὴν ἵκανως ἐναντίον τῶν κλειτῶν. Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ παρεκκλήσιον ὁ Παῦλος ἦτο ἐντελὲς ἐξηντηλέμενος. ὁ Λουδοβίκος ἐσκήκωσε ταχέως τὴν ράβδον του καὶ ἔσπρωξε τὴν θύραν.

Σωρὸς ξηρῶν φύλλων, τὰ ὁποῖα ὁ ἄνεμος μακρόθεν εἶχε συσσωρεύσει εἰς μίαν ἄκρην τῆς ἐκκλησίας, ἤδυναντο νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς κλίνη. Τὰ συνήθρουν, τὰ μετέφερον, καὶ ἐξήκλυνον καὶ κατέκλεινεν ἡσυχῶς τὸν ἀδελφόν του ἐπὶ τῆς αὐτοσχεδίου ταύτης κλίνης. Μετ' ὀλίγον δὲ ὁ ἀσθενὴς παρεδόθη εἰς ἡσυχον ὕπνον καὶ ἀναπαυθεὶς ἡσυχῶς ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Παρθένου, ἀνέλαθεν ὁ λίγον τὰς καθ' ὅδον ἐξαντληθείσας δυνάμεις του.

Ὅταν ὁ Λουδοβίκος ἐβεβαίωθη ὅτι ὁ Παῦλος ἐκ μᾶτο βαθέως, ἔγονυπέτησε πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς Παρθένου, καὶ ἀφήσας ἐλεύθερα τὰ δάκρυά του ἀνεκούφισεν τὴν ἐπὶ πολὺ βαρύνουσαν αὐτὸν στένοχωρίαν.

«ὦ Παρθένη, ἔλεγε μετὰ βαθυπνεύματος κατανύξεως καὶ εὐλαβείας ἐν ᾧ τὰ δάκρυά του ἔρρεον εὐσπλαχνίσθητε δύο πτωχοὺς ἀδελφοὺς, οἵτινες οὐδὲν ἄσυλον ἔχουσιν ἐπὶ τῆς γῆς! Εὐσπλαχνίσθητε τὸν ἀδελφόν μου ὅστις κεῖται ἀσθενὴς πρὸ τῶν ποδῶν σου καὶ ἰάτρεισον τὴν πληγὴν του! Ἐγγονομονήσεις πάντοτε, θά ἐπισκεπτόμεθα κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τὸν Ναόν σου. ὦ Παρθένη Βασίλισσα τοῦ κόσμου τῆς γῆς καὶ τῶν οὐρανῶν, ἀνακούφισον τὴν δυστυχίαν μας!»

Ταῦτα ἔλεγεν ὁ εὐσεβὴς νέος. Ἦθελε δὲ προσέτι νὰ εἴπῃ, ὅτι σὺν ποτὲ δυνήθῃ θά κάμῃ ἀφιέρωμά τι λόγου ἄξιον εἰς τὸν Παρθένον τῇ, Καλῇ Ὁδοῦ, ἀλλὰ βλέπων ἑαυτὸν ἔσπερνον μόνον παντὸς ἀσύλου καὶ πάσης ἐλπίδος, δὲν ἐτόλμα νὰ ἐκφράσῃ τοιαύτην εὐχὴν. Οὐχ ἦν τὸν ἡ Βασίλισσα τοῦ Οὐρανοῦ ἀνέγνω εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας του. Ἡ Μήτηρ ἐκεῖνου, ὅστις ἐτίμησε τὸν βρολὸν τῆς χήρας, δὲν ἤδυναντο νὰ ἀρνηθῇ τὴν καλὴν θέλησιν

ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΛΑΗΘΕΙΩΝ ΕΛΕΓΧΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 4ης σελίδος)

μένα Ἐκκλησιαστικά του Συγγράμματα (τόμον β' σελ. 18 καὶ 19) βεβαίον ὅτι ὁ Ζαρνάτας Ἐπίσκοπος Γαβριὴλ σφετεριζόμενος πατριαρχικὸν ἀξίωμα, ἄνευ ψήφου κανικῶς, ὅλων τῶν τῆς περιφερείας Ἐπισκόπων ἐχειροτόνησε παρ' ἐνορίαν ἢ συμφερόξει καὶ ἄλλων δύο Ἐπισκόπων τῆς Μάνης, τῷ μὲν 1825 τὸν Μαΐνης Ἰωσήφ, τὸν Πλάτης Ἀνθιμον καὶ τὸν Μηλέας Ἰωαννίνων, τῷ δὲ 1832 τὸν Ἀνδροβίστη Προκόπιον.

Ἡ καθαιρέσασα τῷ 1833 Σύνοδος τὸν Ζαρνάτας καὶ τὸν ὑπ' αὐτοῦ χειροτονηθέντα Ἀνδρουβίστη Προκόπιον εἰς τὸ σκεπτικὸν τῆς καθαιρέσεως ἐκήρυξεν ἐνόχους κατὰ τὸν ΛΕ' Ἀποστολικὸν Κανόνα, τὸν Β' τῆς Δευτέρας Οἰκουμ., τὸν Η' τῆς Τρίτης καὶ τὸν Κ' τῆς Ἐκτης. (Βλέπε Δ. Πετρακάκου Νομοκανονικαὶ Ἐνασχολήσεις σελ. 100). Τοὺς συμπράξαντας ἐτέρους δύο Ἐπισκόπους τῆς Μάνης μετὰ τοῦ Ζαρνάτας εἰς τὰς χειροτονίας τῷ 1825 ἡ Σύνοδος κατὰ τὸν Καν. Οἰκονόμον δὲν ὑπέβαλε παραδόξως εἰς καθαιρέσιν, ἀλλὰ «μόνον πρόσκαιρον ἐπιτίμιαν μεταβολίαν», θεωρήσασα ὡς πρωτεργάτην καὶ κυρίως ὑπεύθυνον τὸν Ζαρνάτας. Ἄρα ὁ Ζαρνάτας Γαβριὴλ δὲν καθιρέθη διότι ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ, ἐχειροτόνησε τέσσαρας Ἐπισκόπους ὡς ἀναληθῶς ἰσχυρίζεται ὁ συντάκτης τοῦ Ματθαίου φυλλαδίου, ἀλλὰ διότι παρὰ ἐνορίαν καὶ ἄνευ ψήφου ὅλων τῶν τῆς περιφερείας Ἐπισκόπων καὶ ἄνευ Κυβερνητικῆς ἐγκρίσεως. Αὐτά, διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς κακοποιουμένης ἱστορικῆς ἀληθείας τῶν γεγονότων.

Πρὶν ἢ τελειώσωμεν ἐκφράζομεν τὴν ἀπορίαν πῶς ὁ Ἀγ. Βροσθένης καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἐνῶ ἐπικαλοῦνται ἄλλα σαθρὰ καὶ ψευδῇ ἱστορικὰ γεγονότα, ἐλησιμόνησαν νὰ ἐπιμαλθεύωσι τὸ περίεργον γεγονός τῆς ἀναδείξεως εἰς Ἐπίσκοπον Νεοκαισαρείας τοῦ θαυματουργοῦ Γρηγορίου ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμασίας Φαιδίου, κατὰ παρέκκλινιν τῶν ἱερῶν Κανόνων, ἄνευ χειροτονίας ἐπὶ θυσιαστηρίου, ἀπόντος καὶ εἰς ἀπόστασιν τόπου μεγάλῃν τοῦ Γρηγορίου εὐρισκαμένου, διὰ μόνης ἐγγράφου τοῦ Φαιδίου ἀναγνωρίσεως τοῦ Γρηγορίου ὡς Νεοκαισαρείας Ἐπισκόπου. (Ἴδε Συναξαριστὴν 17 Νοεμβρίου). Ἐν τοιοῦτο παράδοξον γεγονός χειροτονίας Ἐπισκόπου πῶς διέφυγε τὴν ὀξύνοϊαν τοῦ Ἀγ. Βροσθένης καὶ τοῦ περὶ αὐτόν; Πάντως τοῖς τὸ ὑπενθυμίζομεν ἡμεῖς, χωρὶς νὰ τοῖς τὸ συνιστῶμεν πρὸς μίμησιν, διότι οἱ Ἑρμηνευταὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων λέγουσι. «Τὰ σπᾶνι ἀ νόμος τῆς Ἐκκλησίας οὐ γίγνεται, καὶ τὰ παρὰ Κανόνας ποτὲ γενόμενα ὡς ὑπὸ δείγμα οὐχ ἔλκεται».

† Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΝΑΣΑΙΜΗΣ

ἐνὸς οὐρανοῦ. Καὶ δὲν ἤργησε νὰ δείξῃ εἰς αὐτὸν τὴν θείαν προστασίαν τῆς ἐπαναφέρουσα τὴν ἀταραξίαν καὶ τὴν εἰρήνην, τὰς ὁποίας αἱ συγκινήσεις τῆς ἡμέρας εἰχον ἀφαιρέσῃ ἐκ τῆς καρδίας του.

(*Ακολουθεῖ)

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΑΠΑΞ ΔΙΑ ΠΑΝΤΟΣ

Πολλάκις καὶ ὑπὸ πολλῶν ἐρωτώμεθα, ποίαι αἱ ἀπόψεις μας διὰ τὰ τερατοεργήματα τοῦ Ἐπισκόπου Βρεσθένης ἦτοι διὰ τὰς ἐνέργειάς αὐτοῦ χειροτονίας Προκειμένου δὲ τὰ ἐμπειδωσόμεν εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν πιστῶν τὸν σεβασμὸν πρὸς τὸν ἐκκλησιαστικὸν ὁργανισμὸν γράφομεν τὰ ἑξῆς.

Ἡ Ἐκκλησία ὡς ὁργανισμὸς ζεῖ καὶ κινεῖται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Ἱερῶν Καρδίων τοὺς ὁποίους ἐν πνεύματι ἁγίῳ καὶ εἰς τὰς ἁγίας Συνόδους διεστέλλουσιν οἱ Ἅγιοι Πατέρες. Πᾶν πρᾶγμα τὸ ὁποῖον γίνεται κατὰ παρέκκλισιν ἢ κατ' ἀθέτησιν ἐνὸς τῶν καρδίων αὐτῶν εἶνε ἀντικανονικόν, παράνομον καὶ αὐτόχρημα ἐγκληματικόν. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου οἱ θεοὶ καὶ Ἱεροὶ κανόνες (Ἀποστολικοὶ, κανόνες Α' καὶ Ζ' Οἰκουμενικῶν καὶ 3 τοπικῶν Συνόδων) δρίζουν ὅπως 3 τουλάχιστον ἐπίσκοποι χειροτονοῦν ἕτερον ἐπίσκοπον. Ἐπομένως ὅπως ἀκριβῶς εἶναι ἄκυρον τὸ βάπτισμα τοῦ μὴ τρισὺ ἀναδυθέντος καὶ καταδυθέντος εἰς τὴν Ἁγίαν Κολυμβήθραν, οὕτω εἶναι ἄκυρος καὶ ἡ χειροτονία τῶν εὐλαβεστάτων ἐκείνων ἱερέων ὑπὸ μόνου τοῦ Ἐπισκόπου Βρεσθένης.

Βεβαίως, ἐὰν ἀργότερα συγκληθῇ Σύνοδος ὁρθόδοξος δὲν γνωρίζομεν ποίαν στάσιν θὰ λάβῃ ὡς μόνη ἔχουσα τὸ δικαίωμα τῆς οἰκονομίας. Πάντως ἐφ' ὅσον παρεμένη ὡς ἐκκλησιαστικὸν ἀξίωμα «τὸ ἔλασσον ὑπὸ τοῦ κρείττονος εὐλογεῖται» καὶ ἰσχύουν οἱ προμνηνθέντες Ἱεροὶ κανόνες, οἱ φερόμενοι ὡς ἀρχιερεῖς εἶναι ἀπλῶς τὰ μέλη ἐνὸς νομιμοθετήρου, τὰ ὁποῖα διατιμωδοῦν τὴν Ὁρθοδοξίαν, δίδοντα παραστάσεις μεθ' αὐτῶν τὸν π. Εὐγένιον Τόμπρον.

Ταῦτα ἀπαξ διὰ παντός πρὸς γράσειν καὶ συμμόρφωσιν.

ΟΤΑΝ ΟΜΙΑΝ Ἡ ΙΣΤΟΡΙΑ

Φρονοῦμεν ὅτι καὶ οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ ἡγέται καὶ οἱ ἀρθογράφοι τῶν ἐφημερίδων καὶ ὅλος ἐν γένει ὁ Ἑλληνικὸς λαός, ἐφ' ὅσον παρηγορήθησαν σχολικὰ μαθήματα θὰ ἔχουν γνώσιν τῆς ιστορίας. Ἡ ἱστορία λοιπὸν ἀναφέρει τὸ περίφημον σχίσμα τῆς Εἰκοσμομαχίας. Ἡ ἀρχὴ τοῦ σχίσματος ἦτο μίᾳ ἐσφαλμένῃ ἀντίληψις ὅσον ἀφορᾷ τὴν προσοκύντην τῶν Ἁγίων Εἰκόπων. Μὲ μίαν ἀπλήρως διαφωτιστὴν θὰ ἠδύνατο νὰ λυθῇ. Πλήρως ἐσφαλμένη πολιτικὴ τῶν κυβερνητῶν καὶ κακῶς νοούμεναι μεταρρυθμίσεις αὐτῶν, διέφεραν τὸν λαὸν τοῦ Βυζαντίου εἰς δύο στρατόπεδα οἰκονομικῶν καὶ εἰκονολατρῶν, ἐξῆλθον τὰ πάθη καὶ τὸν φανατισμὸν.

Τόσον οἱ κυβερνητῆρες ὅσον καὶ οἱ εἰς αὐτοὺς ὑποτακτικοὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐδίωξαν μετὰ πάθος τοὺς εἰκονολάτρεις. Εἰς τὸ τέλος ὁμῶς θριαμβοῦν οἱ εἰκονολάτραι καὶ μέχρι σήμερον ἐπικράτησαν αἱ ἀπόψεις των.

Ὅταν λοιπὸν ἐμὴν ἡ ἱστορία διὰ τὰς συνεπειὰς περιοριστικῶν μέτρων τῆς θερησκευτικῆς συνειδήσεως εἶναι ἐγκλημα ἢ ἐπανάληψις παραιομένων σφαλμάτων καὶ προδικάζεται ὁ θρίαμβος τῶν διωκομένων.

ΓΝΗΣΙΟΙ... ΠΝΕΥΜΑΤΟΜΑΧΟΙ

Ἐκκλησικοὶ ἀλλὰ καὶ περίλυποι διὰ τὸ πατάγημα ἀνεγνώσαντες εἰς τὸ περιοριστικὸν περιοδικὸν τοῦ Εὐγενίου Τόμπρον, «Κήρυξ Ἱησιῶν (!) Ὁρθόδοξον» ὅτι «ὁ θεὸς Ἰδρυτὴς τῆς Ἐκκλησίας οὐδὲν διέταξεν περὶ χειροτονίας Ἐπισκόπων. Ταῦτο τὸ γράφον διὰ τὰ δικαιολογήσαντες τὸν στραγγαλισμὸν τῶν Ἱερῶν Καρδίων, τῶν διακλυθέντων τὸν τρεπὸν χειροτονίας Ἐπισκόπων. Ἡ πράσις ὁμῶς αὐτῇ εἶναι αἰρετικὸν ἀξίωμα τῶν πνευματομάχων, εἶναι πρᾶγμα τῶν προσηγορευμένων. Ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι πρὸς βεβαίον ὅτι τὸ Πανάγιον Πνεῦμα

μα εἶναι ὁμοούσιον, ὁμοούσιον ὁμολογούμενον ὁμολογούμενον, πρὸς τὸν Θεὸν τῆς Ἐκκλησίας Ἰδρυτὴν. Ἐπομένως πᾶν ὅ,τι «διέταξεν» τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, ἔχει τὸ αὐτὸ κύρος πρὸς πᾶν ὅ,τι «διέταξεν» ὁ Θεὸς Ἰδρυτὴς. Ἀλλ' ὡς ὁ θεὸς Ἰδρυτὴς ἱστορικῶς μόνον συνέστησεν τὴν Ἐκκλησίαν, ὁμογενικῶς ἀνέστησεν αὐτὴν καὶ ἐσσεὶ κατεστήθη τὸ Παν. Πνεῦμα διὰ τῶν Οἰκουμένων Συνόδων καὶ Ἁγίων Πατέρων.

Κατόπιν αὐτοῦ τοῦ αἰρετικῶς αὐτοῦ φρονήματος, διὰ τοῦ ὁποῖου ὑποβιβάζουν τὸ Παν. Πνεῦμα καὶ ἀρνοῦνται τὴν Ἐπιστάσιν αὐτοῦ εἰς τὰς Συνόδους, ἐξέπσαν τελείως εἰς τὴν συνείδησιν τῶν Ὁρθόδοξων οἱ περὶ τὸν ἐπίσκοπον Μιχαὴλ. Δὲν εἶναι μόνον παρασυνάγωγοι καὶ περιφρονηταὶ τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν Καρδίων, εἶναι καὶ ΓΝΗΣΙΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΟΜΑΧΟΙ.

Ἡμεῖς ἐπαναλαμβάνοντες τὴν στάσιν τοῦ Ἀπ. Παύλου «τὸ λοιπὸν ἀδελφοὶ στέλλεσθε ἀπὸ παντὸς ἀδελφοῦ ἀκάντως περιπατοῦντες» προαλοῦμεν αὐτοὺς νὰ ἀνακαλέσων τὸ αἰρετικὸν τῶν φρόνημα. Ὅντες βέβαιοι διὰ τὴν ἐκ τῶν προτέρων ἀρησίαν των, καταγγέλλομεν αὐτοὺς ὡς ΓΝΗΣΙΟΥΣ ΠΝΕΥΜΑΤΟΜΑΧΟΥΣ καὶ πιστεύομεν ὅτι πλησίον των θὰ μείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ὑλικά συμφέροντα.

ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΔΙΑΦΘΟΡΑΣ

Ἀλλετὴν ἐντύπωση προκαλεῖ τὸ θέαμα τῶν αἰσχρῶν καὶ ἀνηθικῶν φωτογραφιῶν ποὺ ἐπιτυπώνονται εἰς τὰ διάφορα περιοδικὰ καὶ εἰς τὰς ἐφημερίδας. Σκοπὸς των εἶναι νὰ διαγείρουν τὰς χυδαιότερας δρῆμας τοῦ ἀνθρώπου, νὰ ἐξασθενήσουν τὴν ἠθικὴν ὑγείαν τοῦ λαοῦ μας. Διερωτώμεθα: Δὲν ὑπάρχει ἀρμόδιος διὰ τὰ ἐμποδίσαι αὐτὸ τὸ ἐμπόριον τῆς διαφθορᾶς; Εἶναι αἰσχρὸς διὰ τὸ Ἕλλην. Κράτος τὸ γεροντὸς αὐτό. Ἴσως εἴπῃ τις ὅτι ὑπάρχει ἐλευθερία τύπου. Ἀλλὰ ἡ ἐλευθερία ἔχει ὁρισμένα ὅρια.

Ἡμεῖς ἀπηλλοτριμένοι διὰ τὰ κρατικὰ Μέτρα καταφύγομεν εἰς τὴν ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν καὶ ἐπικαλοῦμεθα τὴν ἐξιοσπρέπειαν τοῦ Ἑλλήνος. Γονεῖς ἐὰν θέλετε νὰ διατηρήσετε τὴν ἠθικὴν ὑγείαν τῶν τέκνων σας μὴ ἀγοράζετε αἰσχρὰ περιοδικὰ (Τράστ, Θησαν, ῥος κ. ἄ.). Θὰ εἴσθε οἱ Ἑθνικοὶ ἥρωες ἐὰν τὰ καταξοχίσετε καὶ εἰς αὐτὰς τὰς προθήκας. Γονεῖς τὰ τέκνα σας κινδυνεύουν ἀπὸ τὸ ἐμπόριον τῆς Διαφθορᾶς Συμμετοχῆτε συλλόγους διαμαρτυρίας,

ΑΝΑΓΓΕΛΙΑΙ

Εἰς τὰς 2 Μαΐου ἐορτάζει ὁ ἐν Ἀμαρουσίῳ Ἱερός Ναός τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου (ἀνακομιδὴ τῶν ἱερῶν τοῦ λειψάνου). Κατ' αὐτὴν θὰ ἐπιτελεσθῇ λαμπρὰ λειτουργία παρευρισκομένου καὶ Ἀρχιερέως. Καλοῦνται οἱ φιλέοργοι ὅπως τιμήσωσιν διὰ τῆς παρουσίας των τὴν ἐορτήν. Συγκοινωνία Ἀμαρουσίου πλατ. Κάνιγγος στάσις Διασταδρωσις.

— Εἰς τὰς 21 Μαΐου ἡμέραν Παύλου πανηγυρίζει ὁ ἐν Μενιδίῳ Ἱερός Ναός τῶν Ἁγίων καὶ ἱεροσολῶν Βασιλέων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης. Τὴν πατήγοριν θὰ λαμπρύνῃ διὰ τῆς παροίας του καὶ Ἀρχιερεὺς. Καλοῦνται ὅθεν οἱ φιλέοργοι ὅπως προσέλθωσιν εἰς τὴν ἱερὰν αὐτὴν πανήγοριν. Συγκοινωνία Ἀχαρνῶν, πλατεία Βάθης.

Ἐμβόματα Χυμνῶν

Ἐμβόματα, μένον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμ. Μεγαρίδου κ. Χριστοφόρου, Καλλικονδύλη 7.— Ἀθήνας